

СИРИЈА: Хришћански гето „Исламске државе“

Све припаднике хришћанске парохије, исламисти су ошишали до главе, да би се разликовали од муслимана, сакупили су их у једној просторији и објавили нова правила понашања.

Фото: [Архив оца Зофри Хазала – КР.РУ](#)

У парохији Сиријско-Јаковитске православне цркве поред Хомса, навинарима «Комсомолске правде» су испричали, како хришћани сада живе у «земљи ислама». Трећи рајх је на Блиском Истоку добио достојне следбенике.

Прошле недеље, председник Сирије се у Дамску сусрео са делегацијом посланика руске Думе и једна од најавжнијих изјава Башара Асада се односила на хришћане. *«Ја ћу бранити хришћане, зато што једино њихово опстајање у Сирији може да у држави створи стабилност и умереност, између осталих и за ислам».*

У речима Асада могу се видети и мудрост и скривена горчина. У реци данашњих «великих сеоба» у Европу, хришћана је врло, врло мало, буквално неколико процената. Иако по здравој логици требало би да је обрнуто. Зашто? Одговор на ово питање смо делимично добили поред католичког храма у Латакији – његови зидови су потпуно прекривени умрлицама. Са црно-белих фото-копија на пролазнике гледају младићи у маскирним униформама, који су погинули за Сирију у којој је за све религије било места под сунцем.

Хришћанска црква у Сирији.

Фото: KP.RU – Александар Коц, Димитриј Стешин

У граду Хомс је живела једна од највећих хришћанских општина Блиског Истока, и није случајно да су најтеже борбе вођене управо у хришћанским квартовима овог града. Данас тамо више нема шта да се види и нема са ким да се поразговара – квартави су претворени у декорацију за филмове о апокалипси. Возимо се према периферији, у храм Појаса Богородице у Фајрузе. Овде није било борби и ништа не подсећа на рат, осим засташујуће артиљеријске тутњаве негде иза хоризонта. Неколико минута разговарамо са митрополитом Хомса, Хаме и Тертуса Сељваносом Бутросом Аљнемехом. Он нам се захваљује за молитве духовне браће из Русије. Каже да је пре две недеље био у Москви, да се сусрео са Патријархом Кирилом, и да се спрема да поново иде а и да сачека узвратну посету.

На грудима свештеник има старинску панагију са ликом Богородице старинске руске израде – лик је у сребрном раму. И иконе у храму су старинска, руска школа. Једино су клупе, нетипичне за православну цркву, некако одскачу од уобичајеног контекста, необични су и тродимензионални крстови без горње и доње пречке и огромни витражи, кроз које улази јарка светлост. И да се пуши може на самом улазу у цркву, стоје пепељаре и сви пуше очекујући почетак свечаног ритуала.

Венчавали су се борац хишћанских одреда Басиљ Грејер и његова другарица од детињства Род Асааф.

Фото: KP.RU – Александар Коц, Димитриј Стешин

Храм је препун народа – успели смо да стигнемо до почетка церемоније венчања. Венчавали су се борац хришћанских одреда Басиљ Грејер и његова другарица од детињства Род Асааф.

На клупама пред самим олтаром – удешене дамице, у прилично изазовним тоалетама, какве у нашем народу обично зову «кавказ стајл».

Хаљине и ако су дугачке ипак су неприлично припијене уз тело, сребрни вез, шљокице, «коже» леопарда.

Међу гостима-хришћанима, у цркви примећујемо и мушкарце са покривеним главама, са бедуинским чалмама.

И то никога не чуди. Младенци долазе у отвореном кабриолету и дуго позирају. **Младожења је на свадбу дошао директно из рата и таква пажња му прија.**

На клупама пред самим олтаром – удешене дамице, у прилично изазовним тоалетама, какве у руском народу обично зову «кавказ стајл».

Фото: KP.RU – Александар Коц, Димитриј Стешин

Нас са фото-апаратима пуштају у олтар, и преко рамена свештеника виримо у Библију. **Служба је на арамејском језику, језику Христа.** После четрдесетак минута завршава се венчање и гости прелазе у салу за банкете при храму, где је сервиран богат ручак. Нагло пада мрак и огромно село остаје у мраку – овде још нису како треба обновили електроснабдевање. Генератори постављени на тротоар испред продавница, тандрчу као стари камиони. **Сија крст на тргу испред храма. Он је обавијен маслиновом гранчицом и стоји на кривој османској сабљи – подигнут је у сећање на покољ хришћана од пре сто година.**

И за сад је још неизвесно, којим симболом ће бити означен данашњи геноцид, који је по свим одликама још страшнији.

Покољ – то је импулс, појединачно зверство, а ово што се данас догађа на територијама «Исламске државе» (терористичка организација забрањена у Русији – ред.) – то је осмишљено, споро и структурно истребљење неверника.

Храм је био препун дотераних гостију. Фото: KP.RU – Александар Коц, Димитриј Стешин

Силазак у пакао

О историји омањег градића Карјатејн који се налази 120 километара источно од Хомса, једном ће сигурно бити снимљен детективски филм. Већ, ево, три месеца локални свештеници, ризикујући живот, извлаче из сеоцета окупираног од стране терориста, своје вернике, који тамо живе као «не-људи».

– Становништво је тамо мешано, живе како хришћани, тако и муслимани, – прича нам старешина Сиријско-Јаковитске православне цркве Појаса Богородице у сеоцету Фајруз, отац Зохри Хазалъ.

– Наоружана опозиција је у село ушла пре 4,5 године. Али то нису били исламисти-фанатици. И живот под њима је био релативно подношљив. Барем нико није покушавао да ускрати права религиозним општинама, нису се изживљавали над људима, нису тукли. Али 4. августа су дошли борци «Исламске државе» и ситуација се нагло изменила.

Исламисти на првом месту спалили све хришћанске цркве и манастир Светог Илије, који датира још из 4. века. Затим су сразнили са земљом гробља. И то како хришћанска тако и своја муслиманска – муслимане који подижу надгробне споменике на гробовима предака терористи сматрају неверницима. Све припаднике хришћанске општине, терористи су ошишали до главе да би могли да их разликују од муслимана, сакупили су их на једном месту и објавили нова правила, која највише подсећају на режим фашистичких гета.

Исламисти на првом месту спалили све хришћанске цркве и манастир Светог Илије, који датира још из 4. Века. Фото из архиве оца Зохи Хазалџа

– **Исламисти овај документ називају – макрома. У преводу – снисхођење, – објашњава нам отац Зохи Хазалџа.**

– Њега је написао лидер терориста Абу Бакр Ал Багдади. То такозвано «снисхођење» је присилило хришћане у селу да живе на ивици смрти. На пример ја не могу да стојим насупрот муслимана и да га гледам у очи. Ја морам да погнем главу. Ако исламиста седи на столици, хришћанин мора да чучи поред њега. Хришћанин нема право да се бави трговином и мора да плаћа порез – цизи: четири кома четири грама злата за сваког мушкарца – члана породице.

Забрањено је напуштати село, молити се, носити крст или религиозну литературу, под претњом смрти – чак и ситница може бити оцењена као опасност за ИДИЛ. Такође, смрт чека онога ко тајно ради за државу. Хришћанин који има спор са муслиманом је увек крив зато што је неверник.

Свештеник дуго тражи по свом телефону фотографију макроме. Пролазе фотографије срушених цркава, обријаних хришћанских глава... А ево га и сам документ – са печатима и потписима:

«У случају да буде прекршен било који од чланова нема милости за прекршиоца. Он може бити кажњен по закону одсецањем главе».

Сва ова правила неодољиво подсећају на живот Јевреја у фашистичким гетима. И корене није тешко проследити, савремени теоретичари «чистог ислама» неједном су са поштовањем коментарисали делатност и радове теоретичара и практичара «Трећег рајха» о освајању «животног пространства». Управо тиме се данас и бави ИДИЛ, само под другом фирмом.

Исламисти овај документ називају – макрома, у преводу – снисхођење.

Фото из архиве оца Зохри Хазаља

Иза линије духовног фронта

Зашто терористи нису одмах посекали сво хришћанско становништво Карјатејна?

«Безазленост» исламиста се објашњава обичном прагматичношћу.

– Хришћани у Карјатејну су прилично имућни, ретко се може видети сиромашан хришћанин, – каже отац Зофри Хазаљ. – Терористи су знали куда иду и које село треба освојити.

– А одакле вам све те фотографије?

– Ја одлазим тамо повремено.

– ?!

– Након што су терористи ИДИЛ ушли у село, део хришћана је побегао и сакрио се на околним фармама. Ми смо одлазили тамо и извлачили људе. Два дана после упада исламиста ми смо успели да извучемо 16 људи. 7. августа – још 12 људи. За скоро три месеца успели смо да спасемо из ропства више од 100 људи. У неким случајевима смо људима стављали перике, да би сакрили обријане главе.

Данас је тамо остало још 150 хришћана. Фото из архиве оца Зофри Хазаља

– Али како успевате да стигнете донде?

– Као прво, локални становници знају много споредних путељака. Као друго, ми користимо фалсификована документа.

Кад смо код тога, у таквим случајевима мени помажу поштовани и благочестиви житељи Карјатејна припадници муслиманске вере. Ти људи живе са нама једни поред других. То нам је и помогло да изведемо и старешину храма оца Жака Мурада. Уз то морали смо да евакуишемо и што више људи који су били повезани са Жаком. Да они не би имали проблеме. Ми смо успели да убацимо у село своје људе, уз помоћ којих смо у једном подухвату извели 56 људи. У овом тренутку тамо је остало још 150 хришћана. Али многи се боје да крену због бојазни да буду ухваћени.

– **Да ли је било случајева егзекуција?**

– **За време ИДИЛ-овске окупације у нашем селу је четири човека умрло природном смрћу. Још један човек је убијен од стране терориста. Звао се Фуад Хазал, то ми је синовац. Он се бунио против ИДИЛ и зато су одлучили да га убију. Воде се као нестали још пет девојака и шест младића. Одрубили су главе и петорици муслимана за које су посумњали да су грешни. То је јако једноставно – довољно је сведочење двојице правоверних да би се донела смртна пресуда.**

При опраштању, свештеник је још једном замолио да му се лице на фотографијама и видео снимцима «замути». Треба још много пута да оде на «територију чистог ислама», да би спасавао сабраћу и паству, а контраобавештајци терориста ради не само у својој земљи.

Са руског на српском за [СРБИН.ИНФО](#) превео Хаџи-Слободан Стојичевић

Извор: [KP.RU – Александар Коц, Димитриј Стешин](#)